

160 Zsolt 42
szöveg: Debrecen, 1569 | dallam: Debrecen, 1778 (Mindenkoron áldom az én Uramat)

1. Fo-hász-ko-dom hoz-zád, U-ram, Is - te - nem!

Kér-lek, ke-gyel-me-sen hall-gass meg en - gem,

Mert te-ben-ned so-ha nem volt két - sé - gem,

A - zért most is te-hoz-zád e - se - de - zem.

2. Látod, Uram, igen megnyomorodtam. / Előtted nagy nyavalyára jutottam, / De míg te szent Istenségedben bíztam, / Soha semmi-ben el nem hagyattattam.
3. Reménységem míg el nem fogyatkozott, / A te ígéreted nálam nyilván volt, / Hogy énnékem mind megadod azokat, / Amiket én szívem tőled óhajtott.
4. Azért téged hívlak csak segítségre, / És magamat nem is bízom senkire; / Én lelkemet vigyed hálaadásra, / És szívemet juttasd nagy vigasságra.
5. Irgalmasságodat mikor hallhatom, / Mindjárt elfelejtem minden bánatom; / Abban vagyon nékem nagy vigasságom, / Bűneimnek bocsánatját hogy bírom.
6. Jelentsd nékem a te akaratodat, / Fordítsd hozzám szent irgalmas-ságodat; / Add meg nékem most, amit tőled várok, / Ezért dicséretet örökké mondok.